

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10CoCsp/7/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118385971
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:6118385971.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o., Československé armády č. 954/7, Hradec Králové, Česká republika, IČO: 247 85 199, zastúpený: ŠMÍDA advokátní kancelář s.r.o., IČO: 014 35 400, Eliščino nábřeží č. 280/23, Hradec Králové, Česká republika, ktorá v Slovenskej republike koná prostredníctvom ŠMÍDA advokátní kancelář s.r.o., organizačná zložka, Ul. Svornosti č. 43, Bratislava, IČO: 47 255 773, proti žalovanému: Z. Z., E.. XX. XX. XXXX, I. Z. Q.. Č.. XXXX/XX, A., o zaplatenie istiny 927,88 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 26. augusta 2019, č. k. 32Csp/43/2019 - 58, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku sumu 927,88 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 927,88 eur od 17. 12. 2016 do zaplatenia a zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 1 a 2, § 100 ods. 1 a 2, § 101, § 103, § 524 ods. 1 a 2 a § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch“), § 497 Obchodného zákonníka a vecne dôvodnosťou podanej žaloby, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nárok žalobcu na zaplatenie istiny úveru zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere Č.. XXXXXXXXXX zo dňa 22. 06. 2015 je daný tak, ako si ho žalobca uplatnil podanou žalobou a zároveň dospel k záveru, že žalobca je v spore aktívne vecne legitimovaný, pretože s pôvodným veriteľom, spoločnosťou Provident Financial, s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy č. 49, Bratislava, IČO: 35 805 731, uzatvoril zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 16. 12. 2016, ktorou došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanému zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na žalobcu, o čom svedčilo žalobcom predložené oznámenie veriteľa adresované žalovanému, ako aj zmluva o postúpení pohľadávok. Uviedol, že považoval za nesporné, že žalovaný uzavrel s pôvodným veriteľom dňa 22. 06. 2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere Č.. XXXXXXXXXX, na základe ktorej pôvodný veriteľ poskytol žalovanému úver vo výške 1.500 eur pri úrokovej sadzbe 11,45 % ročne s tým, že žalovaný sa predmetný úver zaviazal splatiť v pravidelných 60 týždenných splátkach vo výške 29,28 eur a s poslednou splátkou vo výške 28,93 eur, so splatnosťou prvej splátky dňa 12. 07. 2015 a poslednej splátky dňa 04. 09. 2016 s tým, že spolu s istinou sa žalovaný zaviazal

pôvodnému veriteľovi zaplatiť úrok vo výške 105,70 eur a poplatok za garantovanú službu vo výške 150,75 eur, pričom však predmetný úver splatil len v rozsahu 572,12 eur, potom splácať prestal a teda svoju povinnosť v zmysle zmluvy o spotrebiteľskom úvere nesplnil, pričom žalobca si žalobou uplatnil len nárok na zaplatenie istiny poskytnutého úveru (po odrátení úhrad žalovaného) a nárok na zaplatenie zákonných úrokov z omeškania odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky. Súd prvej inštancie v rámci právneho posúdenia veci v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že strany sporu platne uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere, čím medzi nimi vznikol právny vzťah, ktorý je od jeho vzniku nevyhnutné posudzovať nielen podľa príslušných ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ale aj podľa právnych predpisov upravujúcich právne vzťahy spotrebiteľského charakteru, teda podľa ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keďže veriteľ pri uzatváraní predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako dodávateľ (s poukazom na predmet jeho podnikania) a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, ktorý nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a nakoľko bol celý dlh žalovaného z platne uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere splatný a žalovaný ho napriek viacerým výzvam neuhradil, dospel k záveru, že nárok žalobcu na zaplatenie istiny úveru podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere je daný tak, ako si ho žalobca uplatnil, a keďže si žalobca žalobou uplatnil len nárok na zaplatenie istiny úveru uviedol, že sa z dôvodu hospodárnosti konania nezaoberal otázkou nároku žalobcu na úroky, poplatky či odplatu (odmenu) podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere. K námietke premlčania vznesenou žalovaným súd prvej inštancie uviedol, že premlčanie je potrebné posudzovať ohľadom každej z týždenných splátok zvlášť, keďže v posudzovanom prípade nedošlo k predčasnému zosplateniu úveru zo strany pôvodného veriteľa a s poukazom na dátum podania žaloby (dňa 26. 11. 2018) prvoinštančný súd zistil, že nepremičané sú všetky splátky splatné počnúc dňom 25. 11. 2015, a keďže prvá splátka bola splatná dňa 12. 07. 2015 a každá ďalšia siedmy kalendárny deň potom, do dňa 25. 11. 2015 nastala splatnosť 20 splátok z celkových 60, t. j. do dňa 25. 11. 2015 boli splatné splátky v celkovej výške 500 eur a nakoľko žalovaný uhradil sumu 572,12 eur, ktoré sa započítali na najskôr splatné splátky, zvyšok doposiaľ neuhradeného dlhu nie je premlčaný, z dôvodu ktorého žalobcovi priznal právo na zaplatenie istiny vo výške 927,88 eur. Rozhodnutie o úrokoch z omeškania odôvodnil právne ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. a vecne tým, že žalovaný sa dostal do omeškania s vrátením dlhu podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, žalobcovi preto vzniklo právo na úroky z omeškania, a to v zákonom stanovenej výške, t. j. v sadzbe o päť percentuálnych bodov vyššej ako je úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania a nakoľko sa úver stal splatný najneskôr dňa 05. 09. 2016, kedy platila úroková sadzba vo výške 5 % ročne, priznal žalobcovi právo na úroky z omeškania v tejto výške, a to odo dňa postúpenia pohľadávky tak, ako si ich žalobca uplatnil v žalobe. Výrok, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) v spojení s ust. § 262 ods. 1 C. s. p. a vecne plným úspechom žalobcu v konaní s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne v súlade s ust. § 262 ods. 2 C. s. p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2.

Proti tomuto rozsudku v časti, v ktorej bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 927,88 eur od 17. 12. 2016 do zaplatenia, podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), nakoľko výška úrokov z omeškania sa prieči dobrým mravom, keďže na zmluvný vzťah medzi poskytovateľom úveru a ním bolo potrebné aplikovať zákon o spotrebiteľských úveroch, a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 612067936 zo dňa 22. 06. 2015 je bezúročná a bez poplatkov. V odôvodnení podaného odvolania uviedol, že je pravdou, že dňa 22. 06. 2015 uzatvoril so spoločnosťou Provident Financial, s.r.o. zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 612067936, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 1.500 eur za účelom výlučne osobnej akútnej potreby, a to zo závažných rodinných dôvodov, ktoré sa nepredvídateľne vyskytli v ich rodine, keď nebolo v ich možnostiach a schopnostiach zabezpečiť potrebnú lekársku a ostatnú liečebnú starostlivosť členovi rodiny z vlastných finančných zdrojov, a preto v stave tejto prechodnej núdze požiadal o poskytnutie úveru nebankový subjekt a vplyvom ďalších okolností stratil schopnosť plniť si riadne a včas záväzky vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

3.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že dôvody uvedené v tomto odvolaní nepovažuje za dostatočne dôvodné, a navrhol odvolanie žalovaného ako nedôvodné zamietnuť a priznať mu plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Poukázal na skutočnosť, že žaloba sa týkala iba nároku na zaplatenie nevrátenej istiny a nároku na zaplatenie zákonného úroku z omeškania, ktorý si zo svojho vlastného rozhodnutia uplatnil až odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky, a preto dodatočné preskúmanie v zmysle podaného odvolania je zbytočné s tým, že z doterajšej rozhodovacej činnosti súdov vo veciach tohto vzoru zmlúv od pôvodného veriteľa je pozorovateľný prevládajúci názor na ich chybovosť a z toho vychádzajúci následok spravidla vo forme rozhodnutia o bezodplatnosti a bezpoplatkovosti tohto typu úveru, avšak uvedené nebude mať žiadny relevantný dosah na výšku povinnosti vyplývajúcu žalovanému zo samotného rozhodnutia.

4.

Žalovaný, ktorému súd prvej inštancie doručil vyjadrenie žalobcu dňa 30. 01. 2020, sa k nemu v stanovenej lehote nevyjadril.

5.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania podľa ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 30. apríla 2020 podľa ust. § 378 ods. 1 v spojení s ust. § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (ust. § 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

6.

Odvolací súd rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil (ust. § 387 ods. 1 C. s. p.), pretože súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (ust. § 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozsudku aj náležite odôvodnil (ust. § 220 ods. 2 C. s. p.).

7.

Podľa ust. § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8.

S poukazom na citované zákonné ustanovenie, prihliadnuc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie vyhovel žalobe o zaplatenie sumy 927,88 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 927,88 eur od 17. 12. 2016 do zaplatenia a ktorým priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov (prvoinštančného) konania v rozsahu 100 %.

9.

K odvolacej námietke žalovaného, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval

alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V prejednávanej veci však odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne.

10.

K námietke žalovaného v podanom odvolaní, že priznaná výška úrokov z omeškania sa vzhľadom na jeho zlú finančnú a rodinnú situáciu prieči dobrým mravom, a preto mal byť spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov, odvolací súd uvádza, že na tieto ním tvrdené skutočnosti nemohol prihliadať, pretože ide o neprípustné novoty v odvolacom konaní. V zmysle ust. § 366 C. s. p. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany (ktorými sú aj skutkové tvrdenia a návrhy na vykonanie dôkazov), ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak: a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, a nakoľko žalovaný tieto skutočnosti prvýkrát uviedol až vo svojom odvolaní, a to napriek tomu, že tak mohol urobiť už skôr v konaní pred súdom prvej inštancie, a keďže nebola splnená ani žiadna z ostatných podmienok na použitie novôt v odvolacom konaní uvedených v ust. § 366 C. s. p., žalovaný nemohol tieto prostriedky procesnej obrany (skutkové tvrdenia) v odvolaní použiť a odvolací súd na ne nemohol prihliadať.

11.

Odvolací súd zároveň konštatuje, že žalovaný ním tvrdené skutočnosti žiadnym spôsobom nepreukázal, a teda neuniesol svoju dôkaznú povinnosť s tým, že ak by aj svoje tvrdenia o zlej finančnej a rodinnej situácii preukázal a tieto by boli v odvolacom konaní prípustné (pozri vyššie), nič by to nezmenilo na správnom právnom závere súdu prvej inštancie.

12.

K odvolaciemu návrhu žalovaného vyhlásiť spotrebiteľský úver, ktorý mu bol žalobcom poskytnutý za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch považuje odvolací súd upriamiť pozornosť žalovaného na to, že žalobca si podanou žalobou uplatnil výlučne nárok na zaplatenie nesplatenej istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru a nárok na zaplatenie zákonných úrokov z omeškania z dlžnej sumy, t. j. podanou žalobou sa domáha zaplatenia nesplatenej istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru bez (zmluvných) úrokov a bez (zmluvných) poplatkov, tak ako ich má na mysli ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch s tým, že od zmluvne dohodnutých úrokov je však potrebné odlišovať úroky z omeškania, na ktoré má veriteľ nárok zo zákona, ak sa dlžník dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu (ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka), pričom ak by sa aj považoval poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, nárok veriteľa na zákonné úroky z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka by zostal zachovaný, t. j. následok spočívajúci v bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru dopadá len na zmluvne dohodnuté úroky a poplatky, nie na zákonné úroky z omeškania.

13.

Nebolo možné stotožniť sa ani s argumentom žalovaného, že výška priznaných úrokov z omeškania sa prieči dobrým mravom, nakoľko nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vyplýva zo zákona (ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a ich výška je takisto stanovená právnym predpisom (ust. § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka), zákonom stanovená výška úrokov z omeškania však z povahy veci nemôže odporovať dobrým mravom, avšak za určitých výnimočných okolností by výkon práva žalobcom na zaplatenie zákonných úrokov z omeškania mohol byť v rozpore s dobrými mravmi (porovnaj ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ktorými sa v občianskoprávných vzťahoch v súdnej praxi rozumie súbor spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel správania, ktorý je v súlade so všeobecne uznávanými vzťahmi medzi ľuďmi a mravnými princípmi spoločenského zriadenia a ktorý v historickom vývoji osvedčil istú nemennosť, vystihujúc podstatné historické tendencie, ktoré sú zdieľané rozhodujúcou

časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem. Takýmito všeobecne a dlhodobo akceptovanými pravidlami správania sú napríklad slušnosť, poctivosť, nezneužívanie výkonu práv, nešikanózny spôsob výkonu práva či rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov (porovnaj rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. apríla 2012, sp. zn. 5 Cdo 26/2011 a zo dňa 27. júna 2019, sp. zn. 3 Cdo 244/2018).

14.

Žalovaný však v podanom odvolaní netvrdil a ani nepreukázal existenciu takých výnimočných okolností, ktoré by odôvodňovali prijatie záveru o výkone práva žalobcom v rozpore s dobrými mravmi, pričom odvolací súd existenciu takýchto výnimočných okolností ani nezistil, pričom len na okraj poukazuje na to, že žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie úrokov z omeškania až odo dňa postúpenia pohľadávky, aj keď mal nárok na ich zaplatenie už odo dňa splatnosti jednotlivých splátok úveru, teda dobrovoľne upustil od vymáhania časti tohto svojho nároku.

15.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúcim všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa aj správne a presvedčivo argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

16.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 a ust. § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (ust. § 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).